

והתיכוני. עד היום ישנו עודף של עורכי-דין אשר מנותבים לניהול המוסדות השונים של המדינה, והם רוב בין חברי הפרלמנט, פועל יוצא מכך הוא שכל דבר שרוצים לבצע דרוש חוק מתאים. התחלנו להקים את תנועת הנוער, אבל לא היה חוק להקמתה. ואם אין חוק, אין גם מימון. הודות לשם הטוב שהיה לישראל שם והודות לרצון הטוב של מנהיגי קוסטה ריקה ולקשרים שלנו עם כל המפלגות שלהם, זכינו להמשיך לעבוד עד שהחוק אושר, דבר שקרה שנה לאחר מכן. קבלנו מימון ביניים, מתקציב משרד העבודה, שבראשו עמד עורך-הדין אלפונסו קארו, שביקר בישראל והיה מודע לחשיבות עבודתנו.

העבודה המעשית

קבענו, יחד עם הצעירים שהוכשרו בישראל, 8 מקומות שמהם הבאנו מועמדים לסמינר הראשון שארגנו. במקומות הללו התכוננו לפתוח את הסניפים הראשונים של התנועה. זכינו גם לשיתוף פעולה מלא ממספר גורמים, בהתנדבות מלאה. כך, המקום הנבחר היה סן איזידרו דה קורונדו, בחווה של "אינבו" (המוסד לשיכון שהיה בעל אדמות) והשגנו זאת בחינם, כי הכומר נוניאז היה יושב ראש מוסד זה. כמו כן רוב המרצים היו מסגל אוניברסיטת קוסטה ריקה, בהתנדבות וכתוצאה של הסכמת הרקטור, אחרי שפנינו אליו בנידון. בקבוצות החינוכיות פעלנו להכרת ההיסטוריה והגיאוגרפיה של המדינה, השירים והריקודים המיוחדים שלהם, פעולות צופיות, מחנות קיץ והוספנו את מימד העבודה למען הקהילה, צעדות ועוד.

יסדנו סניפים, באזורים שונים של המדינה ויחד עם המדריכים המקומיים יצאנו אליהם, יום-יום, על מנת לארגן את הפעולות השונות. הדברים הללו זכו להדים, הן בקהילות עצמן והן בעיתונות שלווה את התנועה בפעולותיה. הצעירים התלהבו להשתתף במחנות עבודה (שבוע) שארגנו ובהן בצענו עבודות למען שיפורים בקהילה שאליה הגענו איתם: הקמת צריפים למגורים למשפחות עניות, שיפוצים בבתי-ספר יסודיים, סלילת מדרכות, ועוד. כל כך התלהבו שהרבה מהם, אשר היו עובדים לפרנסתם לעזרת משפחותיהם, יצאו לחופשה ממקומות עבודתם בכדי להשתתף במחנות, עם ההווי של לינה ביחד באוהלים, שירים וריקודים לתוך הלילה, ומסביב למדורה, משחקים ושיחות חברה. כמובן שברקע זה נוצרו הרבה זוגות ובבוא הזמן הוקמו מהן מספר משפחות.

בנושא של הצעדה החלטנו שהתנועה תשתתף, כתנועה, בצעדה הלאומית הדתית השנתית המתקיימת בליל 1 באוגוסט, מעיר הבירה, סן חוסה, לבירתה הקודמת, קרטגו, בה נמצאת "בזיליקה דה לוס אנחלס", הכנסייה המקודשת שלהם. זו הייתה צעדה של 22 קילומטרים. העובדה שאנו יהודים יזמנו ועזרנו להם בנושא כזה הבהירה להם היטב שאין לנו כוונות חשודות בסיוע שלנו לתנועה, כפי שאנשים שונים חשבו בתחילה. לתנועה היו הרבה יוזמות וביניהן הקמת להקת ריקודים אשר הופיעה באזורים שונים של המדינה בהצלחה רבה. כל שנה חגגנו, בעצרת מיוחדת את יום הקמת התנועה ותמיד בהשתתפות מנהיגי המדינה שבה הדגישו

את תמיכתם במפעלנו. המשכנו לקיים, כל שנה, את הסמינר למדריכים חדשים, לקראת הרחבת התנועה והקמת סניפים חדשים.

התנועה התבססה ואחרי פעילות ענפה בת 4 שנים וחצי יכולנו להסתכל אחורה בסיפוק ובקשנו לסיים את שליחותנו (שבעצם תוכננה רק לשנתיים ימים).

התנועה ומנהיגי המדינה בקשו את המשך שיתוף הפעולה של ישראל ושליחים אחרים באו להחליפנו. אחרי מספר שנים, וכהמשך ישיר של הצלחת התנועה, החליטה ממשלת קוסטה ריקה לשדרג מפעל זה והקימה את המשרד לתרבות, נוער וספורט ומי שהיה מנהל התנועה מונה לסגן-שר במשרד הזה וכל נושא טיפול בנוער עבר אליו. לסגן השר, מנואל אנריקה לופז טריגו, היסטוריה ארוכה בשטח הזה: פעל בנוער מפלגת ליברסיון נסיונל, השתתף בארץ, בקורס השני של הגדנ"ע לאמריקה הלטינית, היה מנהל תנועת הנוער הממלכתית, סגן-שר ושגריר קוסטה ריקה בישראל וכך אפשר לומר שהמעגל נסגר. כיום הוא שגריר מדינתו בקוריאה הדרומית. בשנים האחרונות של שליחותי בקוסטה ריקה עסקתי, בהתנדבות, גם בדברים אחרים, בשעות הפנאי, ועל כך נפרט מאוחר יותר בספר זה.

ממשיך בקשר עם קוסטה ריקה

חזרנו לארץ והמשכתי בקשר הכללי עם אמריקה הלטינית, ובמיוחד עם קוסטה ריקה. זכיתי לחזור ולבקר שם בשליחויות שונות: פעמיים הוזמנתי על ידם, באופן רשמי, לייעוץ בנושא נוער. המזמין הראשון היה שר הנוער אלברטו קניאס ושהייתי שם שבועיים ימים (מ-22.10.71 עד 5.11.71). המטרה הייתה שאציע שיטה של חלוקת עבודה בין תנועת הנוער לבין המשרד לנוער בכדי למנוע כפילות בפעילות בנושא הזה. על כך השארתי להם הצעה מפורטת.

בפעם השנייה המזמין היה הנשיא חוסה מריה פיגרס ושהייתי שם כמעט חודש ימים (מ-16.10.94 ועד 11.11.94) על מנת להציע דרכים כיצד להחזיר את תנועת הנוער לדרכה ולרוחה הראשונות. הפניה להזמנתי נעשתה למשרד ראש הממשלה ולמשרד החוץ.

לאור התקופה הארוכה הצעתי לשובנה ללוות אותי, כמובן על חשבוננו. בקוסטה ריקה נסעתי לסניפים השונים, בלוי מנהיגיה החדשים של התנועה ועם השליח הישראלי במקום- שמואל בנגל. בדקתי את המצב הקיים ולבסוף השארתי בכתב הצעה מפורטת שכמובן התבססה על כל שנות פעולתי בתנועת הנוער שלנו.

היום, 47 שנים לאחר בואנו לקוסטה ריקה, אני עדיין בקשר עם הרבה מהאנשים שהכרנו שם במסגרות שונות, כמו תנועת הנוער, מנהיגים פוליטיים ומקצת גם עם אנשים מהקהילה היהודית (שקבלה אותנו בסבר פנים יפות והעריכה את עבודתנו. המפגשים איתם היו, בדרך כלל, בחגים היהודיים, כאשר יחד עם השגריר נוכחנו בבית הכנסת, כאקט של סולידריות יהודית).